

Väinö Lehtonen

Kehityksen virta

Ote luvusta Kuoleman tuolla puolen

— Materialistien tavallinen sanonta, ettei kuolemanjälkeisiä asioita kannata pohtia, niitä on aikaa tutkia kuoleman jälkeen, mikäli silloin eletään, johtuu tietämättömyydestä. Jeesuskin opetti: Vaeltakaa niin kauan kuin teissä on valo. Kuoleman jälkeen valo erkanee ja vainaja on halujensa vanki.

Kun tavallinen selvänäkijä katselee vainajien kuolemanjälkeisiä tiloja, niin hän tekee ulkokohtaisia aistihavaintoja. Selvänäkijän omat kiintymykset ja enakkoluulot sumentavat hänen aistimiaan ja hän näkee näkymättömän maailman ja vainajien elämän sellaisena kuin se haluaa hänelle näyttäytyä. Mutta vihitty, joka hallitsee itsensä, hallitsee myös näkymättömän maailman. Hän näkee totuuden virtaavien harhojen takaa. Vain vihitty kykenee tekemään oikeita havaintoja, sillä hänen ylifyysillinen näkönsä ei ”värjää” katseltavaa.

Pätevimmat okkultistit kuvailevat kuolemaa seuraavalla tavalla: Elämä jättää ensin kuolevan ihmisen jalat. Lämpöetteri alkaa irrota kiinteästä ruumiista ja etteriruumis vetäytyy jaloista ensin keskiruumista kohti, sitten vatsan ja rinnan kautta päähän. Vatsan toiminta lakkaa ja sydän pysähtyy, hengitys taukoaa, mutta aivoissa tapahtuu vilkas toiminta. — Ihmisruumis on salaperäinen organismi, siinä on keskukset, joiden kautta eri prinssiipit toimivat. Niinpä sydämen kautta toimii ihmisen jumalallinen minä. Kun sydämen etterinen vastaavaisuus siirtyy aivoihin kuolin-

hetkellä, niin kuoleva joutuu korkeamman itsensä valoon. Sen valossa hän näkee koko menneen elämänsä, joka filmikuvien tavoin kulkee hänen tajuntansa läpi kuolinhetkestä lapsuuteen asti. Kuoleva käy läpi viimeistä tuomiota, jota hän itse suorittaa. Ilman tunteilua ja tuskaa hän kykenee jakamaan elämänsä kahtia tekojensa vaikuttimien mukaisesti. Alhaiset ja itsekäät tekonsa, tunnelmansa ja ajatuksensa hän siirtää aivankuin vasemmalle, hyljäten ne epäkelpoina. Kauriit, ylevät ja rakkaudesta johtuvat tekonsa ja sielunliikkeensä hän siirtää oikealle eli hyväksyy ne. Pienempiä yksityiskohtia myöten hän erottaa toisistaan sen olemuspuolensa, joka joutuu häviämään Tuone-lassa, ja sen osan maisen elämänsä sadosta, joka siirtyy devakhaaniin. Tuomion päätyttyä eetteriruumis irtautuu kokonaan kiinteästä ruumiista, muutamissa tapauksissa filmin katseleminen jatkuu vielä eetteriruumiin irtautumisen jälkeenkin. Kiinteätä ja eetteristä ruumista sitoo toisiinsa hopeanvalkoinen säije, ns. elämänlanka, kunnes joku karman toimeenpanija sen katkaisee. Kun elämänlanka on katkaistu, on ihmisen herättäminen mahdotonta. — Kuoleman yhteydessä tapahtuva kuolinkamppailu koskee fyysillistä ruumista ja kuolevan tajunta on siinä mukana aivan tilapäisesti, hetkellisesti. Kuolinkamppailu johtuu kiinteän ja eetterisen ruumiin toisistaan irtoamisesta. Eräillä vanhuksilla on tuskin näkyvää kuolinkamppailua.

Elämänsä kuvasarjan katseltuaan kuoleva nukah-
taa. Tajuttomuutta kestää muutamasta tunnista pa-
riin, korkeintaan kolmeen vuorokauteen. Tajuttomuuden
kestäessä vainajan väriaura irtoaa eetteriruu-

miista. Aura sisältää mm. hermoeetterin, tunne- ja ajatusvoimat. Hermoeetterin eli praanan alin muunnos on nykyaikaisilla mittareillakin havaittava elollissähkö. Aura sisältää myös kaaman eli himon ”säteilyn”; kaama on elämän aikana veressä, mutta siirtyy kuolemassa väriauraan. Fyysillisen elämän koko pohja ja sisältö erkanee eetteriruumiista ja siirtyy väriauraan. Sitten vainaja herää ja tuntee itsensä entiseksi itseksensä. Kiinteä ruumis makaa vuoteella ja sen yläpuolella leijailee kuollut eetteriruumis. Vainaja on uudessa ruumiissa, jossa on hienoa eetteriä niin paljon kuin hänen kehitystilansa edellyttää. Vainaja on tässä fyysisessä maailmassa, eetterimaailmassa, ja koska eetteriaine tottelee nopeasti tunnetta ja ajatusta, niin vainajan oma tajunta luo hänelle ruumiin. Ruumis on fyysillisen ruumiin näköinen; jopa se on puettukin tuttuihin vaatteisiin. Vainaja tuntee itsensä terveeksi ja omaksi itseksensä eikä huomaa olevansa kuollut. Jokin itsetiedoton vaisto käännättää hänet pois vuoteella makaavasta fyysisestä ruumiista ja hän ihmettelee omaistensa vakavuutta ja kyyneliä. Yllätyksiäkin voi sattua. Hän istuu tutulle tuolille ja joku hänen omiastaan saattaa istua samalle tuolille. Jos vainaja ei ole eläessään ajatellut kuolemanjälkeisen elämän mahdollisuutta, niin hän on ymmällä tilanteen muutoksesta. Hän melkein pakenee ulos huoneesta ja harhaillee tutussa ympäristössä. Ulkona tulee ”sattumalta” vastaan joku tuttava — ainakin hän kuvittelee vastaantulijaa tuttavakseen — ja puhuttelee. ”Tuttava” toivottaa tervetulleeksi kuoleman valtakuntaan ja saa vainajan lopulta vakuutetuksi siitä, että hän on kuol-

lut. Kristillisten kirkkojen kasvatit ovat vaikeammassa asemassa, sillä heidän ”uskonsa” taivaan iloon ja helvetin piinaan ei toteudu. Kun ”uskovainen” seuraa omia hautajaisiaan ja kuuntelee papin ruumispuhetta maaksi muuttumisesta ja ruumiin ylösnousemisesta, niin hän huomaa, että sellainen puhe on huutavassa ristiriidassa sen tosiasian kanssa, että hän on itse parhaillaan katselemassa omia hautajaisiaan.

Vainaja harhailee jonkin aikaa seuraten näkyväisen maailman tapahtumia, kunnes hänen tajuntansa alkaa askarrella kaikenlaisissa alhaisissa tunnelmissa. Menneen maaelämän kauniit ja hyvät puolet erkanevat hänestä ja hän joutuu kuin pahojen uniensa valtaan. Entiset himot raatelevat. Ne ovat osaksi hänessä itsessään, osaksi hänen ulkopuolellaan inhoittavina olentoina. Samantyyppiset vainajat vetäytyvät magneetin tavoin toisiaan lähelle, vaikka heillä onkin toisistaan vain hämärä käsitys. Vainaja on oman sielunsa vanki, hän on kuin suggeroitu katselemaan itseään, omia halujaan ja pyyteitään. Hänen mielikuvituksensa loihtii hänen himoilleen kaikenlaisia muotoja ja hänen ”ruumiinsa” uhkaa arveluttavasti hajota. Totuttuun tapansa hän uskoo saaneensa himojuomaansa, mutta se ei tehoa, sillä juoma vuotaa ulos kaulasta tai vatsasta. Elostelija tarrautuu koko eläimellisellä kiihkollaan ”rakkaaseensa”, mutta kohde osoittautuukin inhoittavaksi matelijaksi. Vainaja on kiirastulessa, hänen tyydyttämättömät himonsa palavat. Kuolinhetkellään hän jakoi persoonallisuutensa kahtia, Tuone-lassa hänen minänsä ”puolikas” kokee kaaman hajoamista.

Tuonelamaailmassa (astraalitasolla) on seitsemän alatasoa. Alin alataso (suomalaiset nimittivät sitä Manalaksi) on paikallisesti maan sisällä. Muut alatasot, kun niitä katsellaan vainajien olinpaikkoina, ovat maanpinnan yläpuolella ja ilmakehässä. Vainajan sieluntilasta riippuu, joutuuko hän käymään kaikkien alatasojen kautta, vai herääkö hän ylemmillä alatasoilla. Pekka Ervast kertoo minkälaiset vainajat kullakin alatasolla puhdistuvat. Alimmalla alatasolla, Manalassa, ovat karkeitten himojensa uhrit, murhaajat, juomahimon uhrit, irstailijat... Manalassa olevat vainajat eivät näytä ihmisiltä, he ovat kuin eläimiä. Pahuus ja julmuus näkyy heidän silmistään. Samanluontoiset vainajat vetäytyvät yhteen, vaikka jokainen heistä taisteleekin oman ”pirunsa” kanssa.

Toisella alatasolla olevat vainajat ovat melko siivoja ihmisiä, he eivät näytä eläimiltä. Heidä pitää siinä Tuonelan asteessa jokin aistillinen viehätys, esim. se, että heille on elämänsä aikana ollut kuin elämänsä valonpilkkuna sukupuolinen tyydytys. Heidän maaelämänsä olisi muuten tuntunut aivan tyhjältä.

Tuonelan kolmannessa asteessa puhdistuvat ne sielut, joiden elämän ilo ja onni oli säännönmukainen elämä: Nukkua, syödä aikanaan, käyttää säädyllyisesti shampanjaa, juhlia kohtuullisesti ja jälleen nukkua ja herätä samaan säännöllisyyteen. Henkinen elämä sai jäädä sunnuntaiksi.

Neljännessä asteessa ovat käytännölliset materialistit: Fyysillinen elämä on ainoa todellinen elämä, täytyy puuhata, tehdä työtä, sillä elämä on lyhyt . . .

Tuonelan viidennessä asteessa, joka oikeastaan on jo persoonallista taivasta, ovat taiteilijat, tieteenharjoittajat, keksijät, kaikki ne sielut, jotka elämänsä ilokseen, maailman tunnustusta tavoitellen ovat vaivanneet aivojaan. He ovat nauttineet omien saavutustensa tuloksista.

Kuudennessa asteessa ovat ne, jotka ovat työskennelleet yhteishyvän puolesta. He ovat hyväntekijöitä, joita on kannustanut toimintaan julkisuuden toivo. Seitsemännessä asteessa ovat ne, jotka ovat antaneet arvon omalle persoonallisuudelleen, kasvattaneet itseään mallikelpoisiksi ihmisiksi.

Edellä sanotusta näemme, että Tuonela riisuu vainajan alastomaksi. Kaikki se, mikä useimmille ihmisille on arvokkainta, riisutaan pois kuoleman jälkeen. Vainaja ei saa kuoltuaan tyydytystä nautinnoista, ihmiset eivät kiitä häntä hänen saavutuksistaan, tieteenharjoittajat ja keksijät huomaavat työnsä turhaksi, sillä kukaan ei niitä kaipaa, itsensäkasvattajaa tympäisee oma pyhyytensä . . . Koko entinen persoonallisuus paheineen ja hyveineen sammuu. Vainaja väsyä ja nukahtaa. Jos hän on kulkenut koko Tuonelan portaiden läpi, niin hän on nukahtanut jo useamman kerran ja herännyt seuraavalla Tuonelan asteella. Mutta Tuonelan ylemmille asteille, persoonalliseen taivastilaan herätessään hän tapaa entisiä ystäviään ja tuttaviaan, iloitsee heidän kanssaan ja on suhteellisen onnellinen niiden hyvien tekojensa johdosta, joita hän tuli tehneeksi elämänsä aikana itsekäistä motiiveista. Hän olisi erittäin onnellinen, ellei häntä vaivaisi häpeän tunne, sillä hyvien tekojen kannustimena oli ollut

palkan toivo: ”Olin auttavainen, rohkea, sääliväinen, jotta ihmiset minua kiittäisivät; harrastin tieteitä ja taiteita, jotta saisin maailman kunniaa; olin isänmaallinen, pidin loistavia ja innostavia puheita ja hurmasin joukot, sillä nautin siitä, että ihmiset ihailivat minua”. Vainajaa kalvaa häpeä, sillä hänellä on sellainen tunne, että joku korkeampi olento katselee häntä säälien. Tunnelma on oikea, ”olento” joka häntä katselee, on hänen todellinen itsensä ja se puhuu hänelle: Mitä hyvää sinuun jää, kun luovut siitä hyvästä, jota teit palkan toivossa? Sinun hyvytesi raukeaa tyhjiin . . .

Jos vainaja on jonkin verran henkisesti herännyt, jos hän oli maaelämänsä kuluessa tarkkaillut tekonsa vaikuttimia ja oppinut erottamaan toisistaan itsekkäät ja epäitsekkäät tekonsa, niin hän voi joutua kouluun. Pekka Ervast opettaa, että Tuonela on kultivoitunut Jeesus Kristuksen jälkeen ja että etenkin teosofisen liikkeen aikana on sinne järjestetty kouluja, joissa vainajia opetetaan auttamaan toisia vainajia. Tuonelan asukkaat ovat tosin erossa korkeammasta itsestään, joten he eivät kykene luomaan varsinaisesti mitään uutta, mutta valistuneimmat sielut voivat tehdä palveluksia entisellä pääomallaan. Hyvä pääoma kasvaa palveluksia tehdessä aivan kuin korkoa ja liittyy korkoineen tulevaan ruumistukseen.

Persoonallisen taivaselämän päätyttyä vainaja nukahtaa ja herää varsinaiseen taivaselämään, deevakhaanin autuuteen, jossa hänen kaikki unelmansa toteutuvat niiden kauneimmissa muodoissa. Hän tietää olevansa entinen itsensä, mutta mitään paha ja al-

haista hänessä ei ole. Hän on niin onnellinen kuin ihminen saattaa olla ja sitä onnen aikaa kestää kauan, satoja, jopa yli tuhannenkin vuotta. Hän kertoo menneen maaelämänsä, mutta siinä ei ole nyt taistelua eikä epäonnistumisia, vaan hänen elämänsä on harmoniaa, rauhaa ja rakkautta. Lopulta hän ei kestä onneaan, vaan nukahtaa sen jälkeen, kun hän näkee itsensä kehityksen virrassa, näkee menneet elämänsä ja mitä tulevaisuus häneltä odottaa. Tulessa puhdistettu menneen elämän sato, joka kestää Jumalan kirkkauden, yhtyy hänen kuolemattomaan itseensä. Siitä lähtee puhdas säde maiseen maailmaan ja uusi jälleensyntyminen on edessä.